

РЕШЕНИЕ

№ 639

гр. Пловдив, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Надежда Н. Дзивкова Рашкова

Членове: Виделина Ст. Куршумова
Стойчева
Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно
гражданско дело № 20215300502075 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

С Решение № 260037 от 05.01.2021 г. постановено по гр.д.№ 19007/2019 г. на Районен съд - Пловдив, I бр.с., е прекратен гражданския брак между Ш. Ф. С., ЕГН ***** с адрес:с.Б., ул.*** и М. ЕМ. С. с ЕГН ***** с адрес:с.Б., ул.***, сключен в Нилюфер, Турция на 13.06.2015г., съставен Акт за граждански брак № 0014/10.07.2015 г. на Община Родопи, като дълбоко и непоправимо разстроен. Прието е, че съпругът Ш. Ф. С. **няма вина** за разстройството на брака. Предоставено е упражняването на родителските права по отношение на детето С. Ш.С. с ЕГН ***** на майката М. ЕМ. С., като определя местоживее на детето при майката. Определен е режим за лични отношения между детето С. Ш.С. и бащата Ш. Ф. С., както следва: първа и трета събота и неделя от месеца за времето от 10,00 часа до 17,00 часа в събота и от 10,00 часа до 17,00 часа в неделя без преспиване, като до навършване на 7 годишна възраст режимът се осъществява в присъствието на майката или посочено от нея лице. Бащата Ш. Ф. С. е осъден да заплаща на детето С. Ш.С. чрез нейната майка и законен представител М. ЕМ. С. месечна издръжка в размер на 300,00 лв., считано от дата на подаване на исковата молба - 21.11.2019г. до настъпване на законоустановена причина за изменението или прекратяването на издръжката, ведно със законната лихва върху всяка просрочена месечна вноска, както и да й заплаща месечна

издръжка в размер на 300,00 лв. за минал период от време, а именно от 21.11.2018г. до 21.11.2019г. - дата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху всяка просрочена месечна вноска от дата на влизане на решението в сила. Постановява съпругата М. ЕМ. С. да запази брачното фамилно име, а именно: С.. Осъжда Ш. Ф. С. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - Пловдив сумата от 452,00 лева, представляващи дължими държавни такси по производството. Осъжда М. ЕМ. С. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - Пловдив сумата от 25,00 лева представляващи дължими държавни такси по производството.

Недоволна е останала М. ЕМ. С., която е подала въззивна жалба против решението в частта му, с която е прието, че съпругът Ш. Ф. С. няма вина за разстройството на брака. Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че в обжалваната част решението е неправилно и е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, нарушени са съдопроизводствените правила, както и че е бланкетно и необосновано. Поддържа се като брачно провинение, обосноваващо вината на съпруга, неизпълнението от него на даденото преди брака обещание за самостоятелно живеене на младото семейство, въпреки възможностите на съпруга за това. Навежда се, че съпругът е допуснал намесата на родителите си в отношенията между съпрузите, довело до техните скарвания и неразбирателства, а така и до раздялата им. Съпругът не пожелал да присъства на раждането на детето им С., а е изпратил съпругата сама в България да пътува в 9-тия месец вместо да ѝ окаже дължимата морална и физическа подкрепа. Също така сочи, че след като през 2017 г. съпругата е дошла в България, за да положи своя изпит за юридическа правоспособност със съгласието на съпруга ѝ, под давлением на родителите на съпруга, съпрузите са се скарали и съпругът ѝ фактически я е изгонил, казвайки ѝ, че за нея и детето няма място в семейството му и да не се прибира повече, и това се случило докато тя и детето са били в България. Оспорва изводите на районния съд, че не е искала да се върне в Турция при мъжа си като сочи, че се е завърнала, но е била изгонена отново. Ответникът не само бил продал семейното жилище, собственост на родителите му, не само преместил вещите на ищцата и детето своеволно, но бил взел със себе си всички подаръци и парични средства, с което още веднъж бил предал и ощетил семейството. Така се сочи, че паричните средства на семейството били депозирани в банкова сметка на името на съпруга, както и че получените на сватбата скъпоценности и скъпи подаръци били прибрани от майката на съпруга, както и подарените на детето подаръци при раждането били взети от съпруга и майка му, въпреки несъгласието на М.С.. Излагат се и доводи, че ответникът не полагал грижи за детето, което изцяло било оставено на грижите на съпругата. Поддържа се и че съпругът употребявал алкохол и имал увлечение по хазарта, което не било коментирано от районния съд. Цялото сочено поведение на ответника доказвало неговата вина за разстройството на брака. Моли да се измени първоинстанционното решение в

обжалваната му част като се приеме, че съпругът има изключителна вина за разстройството на брака.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил е отговор на въззивната жалба от Ш. Ф. С., ЕГН *****, чрез пълномощника по делото адвокат Г.П., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Поддържа се, че съпругът няма вина за прекратяването на брака. Приема се, че наведените в жалбата доводи за неправилност на решението се опровергават от твърденията на съпругата в молбата за развод като прави съпоставка между изявленията ѝ в молбата и в жалбата. Оплакванията в жалбата се оспорват с позоваването на показанията на св.З.Я.. Приема се, че процесуалното поведение на съпругата в първата инстанция показва болезнената ѝ амбиция да унижи и обиди съпруга си. Излагат се доводи за необоснованост на твърденията в жалбата. Посочва се, че поведението на съпругата сочи опит за допълнително начисляване на разноси по делото, както и че съпругът своевременно е заплатил всички определени от съда такси и разноси в производството. Поддържа се, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно. Моли се да се остави без уважение жалбата.

Първоинстанционното решение в останалите части, с които се прекратява гражданския брак, предоставя се упражняването на родителските права по отношение на детето С. Ш.С. на майката М. ЕМ. С., определя се местоживее на детето при майката и режим за лични отношения между детето С. Ш.С. и бащата Ш. Ф. С.; осъжда се бащата Ш. Ф. С. да заплаща на детето С. Ш.С. месечна издръжка, включително и за минал период от време; постановено е съпругата М. ЕМ. С. да запази брачното фамилно име С., в не е обжалвано и е влязло в сила.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК намира следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна с правен интерес от обжалване и е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

В обжалваната част на решението районният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.49 от СК от М. ЕМ. С. против Ш. Ф. С. за прекратяването на брака между страните, сключен на 13.06.2015г., като дълбоко и непоправимо разстроен по изключителна вина на съпруга Ш. Ф. С..

От фактическа страна по делото няма спор, че страните са сключили

граждански брак в Нилюфер, Турция на 13.06.2015г., за който е съставен Акт за граждански брак № 0014/10.07.2015г. на Община Родопи, както и че от брака си имат едно родено дете С. Ш.С., което е възприето и в първоинстанционното решение.

По делото са представени билети за пътуване на ищцата, детето С. и С.А. до гр.Бурса, Турция на 28.06.2018 г., отговор на предупредително писмо от 10.07.2018 г. от М.С. до Ш.С., както и Известие покана към напусналата съпруга за връщане в общото жилище М.С. от Ш.С., връчено по МСП № 6837 от 2018 г. на РС Пловдив.

По почин на страните са събрани гласни доказателства чрез разпита на допуснатите им свидетели.

От показанията на св.С.О.А., леля на ищцата, се установява, че е придружила съпругата М. до Турция, тъй като имала покана от мъжа си. Поканата била да заживеят заедно отново. Било посочено, че ключовете за жилището било у съсед. Свидетелката удостоверява, че когато пристигнали в Турция, на адреса посочен в град Бурса, установили, че апартаментът бил продаден и ключовете не се намирали в комшията, у когото било посочено в поканата, че се намират. Комшията се учудил какви ключове търсят, нямал никаква представа и апартамента бил продадена на други хора. Тогава звъннали на съпруга Ш., с който си уговорили среща в търговски център - МОЛ в град Бурса. Удостоверява, че при срещата между съпрузите в МОЛ -а в град Бурса, говорили, после съпругът взел детето, заплашил съпругата, че повече нямало да види детето и тръгнал с него към изхода. Съпругата тръгнала след него да го моли и той едва й дал детето. Съпругът Ш. не поканил съпругата М. да отиде в апартамента да живеят заедно. Той не изявил желание да говорят двамата. Не държал да взема М. вкъщи, за да живеят заедно. Свидетелката, съпругата и детето приспали у съседите, после се прибрали в България.

Според показанията на свидетелката З.Ф.Я., сестра на ответника, след сключването на брака страните са живели в гр. Бурса, Турция. Бракът им продължил пет години, като само първите две живеели заедно, през които съпругата пътувала до България и се връщала в Турция. Никога не могли да бъдат постоянно заедно в техните щастливи и тъжни дни. Първата година живеели в апартамент на родителите на съпруга, родителите не са живеели с

тях в една къща. Съпругът бил съдружник в ресторант като средствата за съдружието били от родителите му. Ищцата в социалните мрежи била с фамилия „Б.". След раздялата майката и детето идвали в Турция, но не се обаждали на съпруга или роднините му. Ищцата живеела в с. Б., където и свидетелката имала роднини. Виждала преди две години как брат ѝ давал пари на детето. Детето страдало от алергия и провело лечение в Турция, като разходите били поети от бащата. Не си спомня кога е било това. Знае за поканата от брат ѝ до съпругата. Не знае на кой е продаден апартамента, в който съпругата е била поканена да живее. Брат ѝ имал двойно гражданство - турско и българско. Баща ѝ получавал пенсия от България, за това идвал в България на два - три месеца. Брат ѝ плащал разходите за почивки. Не мисли, че М. е имала някакви големи искания - нормално пазаруване, нормални искания.

Според показанията на св. С.Е.С., брат на ищцата, първоначално отношенията между съпрузите били много добри. След сватбата се преместили в Бурса при родителите на съпруга да живеят заедно, нещата там много се променили. От там започнали проблемите. Първоначално живеели с родителите му в един апартамент. Ходил на гости там. Това съвместно съжителство се отразявало отрицателно на младите. Разказва за проведен разговор между майка му и майката на съпруга, че родните на съпругата не е добре да приспиват при младото семейство. Така били постъпили и с останалите им роднини. Посочва за вмешателство от страна на майката на съпруга по отношение начина на обличане и поведение на съпругата. Излага обстоятелства относно посещението на сестра му в България по повод изпита ѝ за юридическа правоспособност. По този повод се прибрала в България. Съпругата дошла с малка чанта, от които 90 % от дрехите били на детето, съпругата имала един кат дрехи. Посочва, че съпругът звъннал по телефона на съпругата, който вдигнал свидетеля. После сестрата на свидетеля взела телефона. Според свидетеля, съпругът казал на съпругата да не се прибира повече в Турция. Посочва, че съпругът пратил покана на съпругата и сочи обстоятелства относно посещението ѝ в Турция по повод на покана, придружена от леля си. Съпругата изпитвала страхове, защото имало заплахи от страна на бащата на съпруга към свидетеля. Казал на свидетеля, че ако той вземе детето и потъне вдън земя в Турция, свидетелят едва ли ще успее да го намери в Турция. Свидетелят също се уплашил много. Разговорът се провел в

заведението на свидетеля в Б.. Посочва, че за три години съпругът е идвал в България за 7-8 пъти за по половин час. Когато идвал не носил парични средства. Носил дрехи, обувки, букет на детето. Свидетелят удостоверява за претърпяна операция в Турция и в жилището, в което бил отседнал живеели майката и бащата на съпруга, както и самия съпруг със съпругата. Присъствал на разговор, в който съпругата помолила съпруга да дойде с нея в България за раждането на детето, но бащата на съпруга казал, че съпругът трябва да работи, че той нямало да изражда съпругата. Свидетелят сочи, че проблемите, които родителите на съпруга са създавали били по повод пътуванията на съпругата в България и изпитите ѝ. Първоначално ѝ казали, че тя трябва да завърши образованието си, но в последствие едва ли не че трябва да остане вкъщи домакиня. Също така сочи, че неразбирателството между съпрузите било породено не от професията на съпруга, а от късните му прибирания вкъщи.

От показанията на свидетелката А.Т.Ч., се установява, че страните са кумове на нейните шефове, като свидетелката работи в заведението на последните. Свидетелства за посещенията на съпруга и неговия баща в заведението, както и че е помогнала на съпруга при избор на лекарство за лечение на афти на детето. Не е наясно и не може да каже за живота на съпрузите.

С постановеното решение районният съд е приел, че бракът е бил дълбоко и непоправимо разстроен в резултат на фактори, които стоят извън поведението на двамата съпрузи, като са приети за недоказани твърдените от съпругата брачни провинения на съпруга. Според районният съд е липсвало единомислие между съпрузите, взаимно не са одобрявали ангажиментите, свързани с професионално развитие и образование. Съществувала е разлика и в традициите, с които са израснали. Според районният съд поводът за раздялата им е изключително несъществен - някаква реплика или тон по време на телефонен разговор. Това е възприето от районния съд като изцяло липса на желание за съвместно бъдеще и у двамата съпрузи, тъй като след телефонния разговор са се виждали, но никой от тях не е поискал да се съберат. Според районния съд, съпругата е заминала и не се завърнала, не е имала желание да се върне при съпруга.

При извършената служебна проверка на решението съобразно

правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК въззивният съд намери, че същото е валидно и допустимо в обжалваната част, като при постановяването му не е било допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Предвид горното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението в обжалваната част, съобразно оплакванията в жалбата, като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

По делото няма спор, че след сключването на гражданския си брак на 13.06.2015г. страните са се установили да живеят в гр.Бурса, Турция, както и че съпругата е пътувала до България. По делото не се спори, че фактически страните са поддържали брачната си връзка до ноември месец 2017 г., когато съпругата е заминала с детето от Турция за България, за да положи изпита си за юридическа правоспособност, според показанията на св.С.. Страните не спорят и по делото се установява от събраните писмени и гласни доказателства, че съпрузите са се срещнали в края на юни месец 2018 г. в гр.Бурса, Турция по повод покана от страна на съпруга към съпругата за връщане в общото им жилище. По делото няма данни след това съпрузите да са възобновили брачните си отношения. Напротив брачната връзка е била окончателно разкъсана, поради което е предявен иска по чл.49 СК. Предвид на изложеното и в контекста на повдигнатия спор, поставеният пред съда въпроса е за причините за разстройството на брачните отношения и дали същите са следствие от поведението на двамата съпрузи или само на съпруга, доколкото и съпругата претендира неговата вина на осн.чл.49, ал.3 СК.

След самостоятелна преценка на доказателствената съвкупност, настоящият съдебен състав на ПОС приема за установено по делото, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има съпругът, който с отношението си към съпругата си е проявил неуважение, намерило израз в пренебрегване правото ѝ на свобода на личността и избор на професионална реализация. Видно от показанията на св.С., имало е вмешателство на родителите на съпруга в отношенията между съпрузите като основният проблем е бил породен от пътуванията на М.С. до България за изпитите ѝ, с които не били съгласни родителите на съпруга, в която смисъл са и показанията на св.Я.. Така и изтъкнатата причина от съпруга за разстройството на брака са пътуванията на съпругата до България. По делото

обаче се установява, че пътуванията на съпругата в България са проява на установеното в чл. 16 СК нейно право като съпруга на развитие на личността, на избор и упражняване на професия. В случая съпругът не е проявил разбиране и уважение към това право на съпругата си. Според показанията на св. С., докато първоначално на съпругата ѝ е било казано, че трябва да завърши образованието си, то впоследствие, че трябва да остане вкъщи само като домакиня. За това свидетелства и отношението на съпруга след заминаването на съпругата през ноември месец 2017 г. за изпита ѝ за юридическа правоспособност в България. По делото се доказва от показанията на св.С., че същият посрещнал сестра си при пристигането ѝ в България за изпита за юридическа правоспособност. Свидетелят сочи, че това е и бил повода за връщането на съпругата в страна. В подкрепа на това свидетелят удостоверява, че съпругата е пристигнала с малък багаж, основно с вещи на детето, което било малко и не се отделяло от майката, като в показанията си свидетелят сочи, че към този момент съпругата все още кърмила детето. Показанията на свидетеля са преки, последователни и логични, както и са дадени под страх от наказателна отговорност и следва да се кредитират като достоверни. Като такива се кредитират и установените от св.С. обстоятелства относно разговора между страните след пристигането на съпругата в България през ноември месец 2017 г., доколкото свидетелят е този, който е отговорил на телефона на сестра си при позвъняването от съпруга. Така и според свидетелските показания, по време на разговора между съпрузите, съпругът казал на съпругата да не се прибира повече при него. По делото не се твърди и не се установява за периода след това и до срещата на страните в края на юни месец 2018 г., съпругът да е търсил съпругата и да се е опитал да възобнови връзката си с нея, което е и следвало да направи, тъй като именно той е отблъснал съпругата. Вярно е, че съпругът е отправил покана до съпругата за връщане в общото жилище от дата 15.03.2018 г., която не е спорно, че е получена от съпругата на 30.05.2018 г. По делото обаче се установява, че в действителност тази покана е била формално подадена като част от процедура за развод по Гражданския кодекс на Турция, а не израз на желанието на съпруга за съвместно съжителство със съпругата. Безспорно се доказва от представените билети за пътуване и от показанията на св. С.А., че М.С. се е отзовала на поканата на съпруга и в указанията в поканата 2 -месечен срок се е явила на посочения в поканата

адрес на общото жилище, както и че е потърсила ключа за същото от съседа на жилището, поименно посочен от съпруга в поканата. Доказва се от показанията на св.А., че жилището е било продадено и че ключът на същото не се е намирал у съседа, посочен в поканата. Нещо повече, от показанията на св.А. се установява, че посоченият съсед е нямал представа, че ключът следва да е в него. Последният факт, безпротиворечиво свидетелства, че ключът на жилището никога не е бил предаван от съпруга на посоченото от него лице в поканата, а така и съпругът не е предвиждал неговото получаване от съпругата, тоест, че истинските намерения на съпруга не са били да възобнови съжителството си със съпругата, а да спази законовата процедура за развод. За това свидетелства и факта, че жилището, в което съпругата е била поканена да се завърне, е било продадено преди изтичането на срока в поканата. Кореспондиращо с изложеното е и поведението на съпруга при срещата между страните на 30.06.2018 г., която се е състояла в МОЛ в гр.Бурса, единствено по инициатива на съпругата след като не е могла да влезе в жилището, в което е била поканена от съпруга. На посочената среща съпругът не поканил съпругата да живеят в апартамента му заедно, което безспорно се установява от св.А., присъствала на срещата на между съпрузите. Нещо повече, установява се, че на тази среща съпругът е отправил заплахи към съпругата си, че ще взема детето и тя повече няма да го види, които заплахи е обективирал с физическото вземане на детето и тръгване с него към изхода на сградата, с което е уплашил съпругата. По делото се установява, че тези заплахи за отнемането на детето от майката не са били изолирани, доколкото такива са били отправяни и от бащата на съпруга при идването си в България, които лично са били възприети от св.С..

В аспекта на изложеното, съдът намира, че незачитането от съпруга на правото на съпругата по чл.16 СК на свобода на развитие на личността, на избор и упражняване на професия, а така и отблъсването на съпругата да не се завръща при него, което е довело и до фактическата раздяла между страните, представлява поведение на съпруга, което е укоримо от гледна точка на закона. Същото е способствало за разкъсването на брачната връзка между съпрузите, с което се обосновава брачното провинение на съпруга за разстройството на брака. Въззивният съд не споделя доводите на районния съд, че съпругата е заминала и не се завърнала. Фактическа раздяла между страните след ноември месец 2017 г. е следствие отблъсването на съпругата

от съпруга. Поради това, поведението на съпругата е житейски логична реакция на искането на съпруга да не се връща в Турция, което по смисъла на приетото в т.7 на Постановление № 10/03.11.1971 г. на Пленум на ВС не следва да се третира като брачна вина. Не е вярно, че съпругата не е искала да се завърне. Доказва се, че съпругата се е отзовала на поканата на съпруга в Турция, но безспорно не е могла да остане при него, при условие, че същият не е проявил желание за това.

С оглед на гореизложеното, решението в обжалваната част е неправилно и следва да бъде отменено в частта, с която е обявено, че съпругът Ш. Ф. С. няма вината за разстройството на брака. Спорът следва да бъде решен по същество от настоящия съд, като бъде обявено, че вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака има съпругът Ш. Ф. С..

Предвид изхода на делото относно брачната вина, съдебните разноски по делото следва да бъдат възложени на виновната страна, поради което решението следва да бъде отменено и в частта, с която съпругата е осъдена да заплати държавна такса от 25 лв., като тази такса бъде възложена на съпруга.

Съпругът следва да бъде осъден да заплати и направените от съпругата разноски за първоинстанционното производство в размер на 334 лева за превод на съдебните книжа и 600 лева -заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие в брой.

В полза на съпругата следва да бъдат присъдени разноските за въззивната инстанция в размер на 37, 50 лв. - платена такса за въззивно обжалване и 600 лева - заплатено адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие в брой.

Мотивиран от горното, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260037 от 05.01.2021 г. постановено по гр.д.№ 19007/2019 г. на Районен съд - Пловдив, I бр.с., **в частта**, с която е обявено, че съпругът Ш. Ф. С. ЕГН ***** **няма вина** за разстройството на брака, както и **в частта**, с която М. ЕМ. С. с ЕГН ***** , е осъдена, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - Пловдив сумата от 25,00 лева /двадесет и пет лева/ представляващи дължими държавни такси по производството, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОБЯВЯВА, че вина за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака има съпругът Ш. Ф. С. ЕГН *****.

В необжалваните части решението на районния съд е влязло в сила.

ОСЪЖДА Ш. Ф. С. ЕГН *****, да заплати на М. ЕМ. С. с ЕГН *****, направените по делото разноси в размер на 1 571, 50 лева /хиляда петстотин седемдесет и един лева и петдесет стотинки/, от които: 934 лева - разноси за първоинстанционното производство и 637, 50 лева - разноси за въззивното производство.

ОСЪЖДА Ш. Ф. С. ЕГН *****, да заплати по сметка на Окръжен съд Пловдив държавна такса в размер на 25 лв. /двадесет и пет лева /.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____